

1

‘Half zes,’ moppert Bibi als de redactievergadering eindelijk is afgelopen. Hun schoolkrant *Nassau Nieuws* is echt haar ding, maar vergaderen tot het eind van de middag niet. ‘Ga je mee?’ roept ze naar Willemijn die boven op een tafel zit en druk in gesprek is met Jasper.

‘Ik zie je morgen,’ roept Willemijn vrolijk terug.

Ook goed. Met haar tas over haar schouder loopt Bibi het lokaal uit om in de hal haar jas uit haar kluisje te halen.

‘Bibi!’

Verbaasd draait Bibi zich om. ‘Nu al uitgepraat?’ vraagt ze aan Willemijn die achter haar aan komt rennen.

‘Was ik helemaal vergeten, maar...’ begint Willemijn zonder op Bibi’s opmerking te reageren. ‘Je krijgt de groeten van Paul.’

‘Ken ik niet.’

‘Niet erg lang, wel superslank en ongelooflijk knap.’ Willemijn rolt met haar ogen.

Bibi haalt haar schouders op. Ook een niet erg lange, super-slanke, knappe Paul kent ze niet.

‘Hij vroeg speciaal naar jou, hoor.’ Willemijn leunt met haar rug tegen een van de pilaren. ‘Doe dus niet alsof je hem niet kent.’

Bibi graaft in haar geheugen maar ze kan echt geen gezicht bij die naam krijgen. ‘Heeft hij misschien ooit in de redactie gezeten?’ doet ze een poging om het raadsel op te lossen.

‘Echt niet! En dan had je het ook wel geweten. Hémm vergeet je nooit weer!’

‘Waar zag je hem eigenlijk?’

‘Aha, jij bent nieuwsgierig!’ De grijns op Willemijns gezicht verraadde dat dat precies haar bedoeling is.

‘Vertel het nou maar, misschien dat ik dan weet over wie je het hebt.’

‘Ja-ja. Maar goed, jij je zin. Ik zag hem gewoon hier op het plein tijdens een tussenuur. Hij kwam recht op mij afgelopen en ik dacht nog: Wauw Willemijn, dit is je kans... maar hij wilde alleen maar weten of ik jou ken. Ja dus. En toen vroeg hij of ik wist waar je was. Niet dus. Waarom vragen alle leuke jongens toch naar jou in plaats van naar mij?’

‘Omdat jij al bezet bent, natuurlijk.’

‘Tja...’ verzucht Willemijn.

‘O help, is het einde al weer in zicht?’

‘Misschien.’

Bibi schudt haar hoofd.

‘Alsjeblieft zeg, gedraag je nu niet als mijn moeder!’ reageert Willemijn onmiddellijk.

‘Was ik ook niet van plan. Maar nu moet ik rennen om nog op tijd thuis te zijn.’

‘Ach wat, een warme prak uit de magnetron smaakt ook goed. Heb ik zo vaak.’

‘Jij liever dan ik.’ Snel schiet Bibi in haar jas, knoopt een dikke sjaal om en sjort haar tas weer omhoog. Ongelooflijk, alsof er lood in zit!

‘Tot morgen,’ zegt ze tegen Willemijn die nog steeds geen haast heeft. ‘En doe die Paul de groeten terug als je hem weer tegenkomt.’ Snel loopt ze door de aula naar de buitendeur.

‘Zal ik doen. Moet ik er gelijk bij zeggen dat je hem niet kent?’ roept Willemijn haar nog na.

Dat je hem van me mag hebben, wil Bibi terugroepen maar ze bedenkt zich als ze Mees, hun voorzitter van de redactiecommissie, op haar af ziet komen. Ze weet al wat er gaat komen want het beloofde interview met mevrouw Hiemstra

– hun nieuwste aanwinst onder de docenten Nederlands
– heeft ze nog steeds niet uitgewerkt. Daarom heeft ze er tijdens de vergadering bewust niets over gezegd. Maar ja, Mees zou Mees niet zijn als hij haar hier niet aan zou herinneren. Nou ja, Mees is een prima voorzitter van *Nassau Nieuws*, laat ze het daar maar op houden.

‘Uiterlijk morgenavond, hè?’ zegt hij zodra hij binnen gehoorsafstand is.

‘Ik doe mijn best!’ roept ze nog net voordat de zware deur achter haar dichtvalt.

Buiten haalt ze een paar keer diep adem. Heerlijk, die vrieskou! Met haar handen diep in haar jaszakken loopt ze het plein af. Ze hoeft niet ver. Het is maar vijf minuten lopen naar de Berlageweg waar ze woont.

Onderweg gaat ze in gedachten iedere jongen na die aan Willemijns signalement voldoet. Niet erg lang, wel superslank en ongelooflijk knap. Die twee laatste kenmerken kunnen op Mees betrekking hebben, het eerste op Tobias die niet zo lang geleden hun redactieteam is komen versterken. Maar ze kent niemand die er volledig aan voldoet. Misschien een van Janieks vrienden uit de brugklas? Straks maar eens naar vragen.

Die kans krijgt ze niet. Thuis is het oorlog. Vanuit de woonkamer krijgt Janiek, roept mam er bovenuit en als ze het goed heeft hoort ze ergens daar tussenin paps bromstem. Nog voordat ze naar binnen kan om te vragen wat er aan de hand is, klampt een huilende Mijke zich aan haar vast. ‘Ik deed het écht niet expres!’

In de gang, met haar jas nog aan, gaat Bibi op haar knieën zitten en trekt haar negen jaar jongere zusje op schoot. ‘Wat is er gebeurd, muis?’

‘Ik zág hem niet!’ snikt Mijke hartverscheurend.

‘Wie zag je niet?’

‘Mickey.’

Bibi slaakt een diepe zucht. Had Janiek die poes maar nóóit in huis gehaald. Een klein mormel, verstoten door zijn moeder, en Janiek ging natuurlijk voor de bijl. Zoals ze eerder deed bij een halfdood konijn, een eekhoorn die op sterven na dood was en een duif met een gebroken poot. Niet een had het overleefd, Mickey wel. Alhoewel...?

‘Wat heb je gedaan? Ben je er bovenop gaan staan of heb je hem vergif gevoerd?’

‘Hij kwam alleen maar tussen de deur.’

Oef. Bibi voelt het bijna lichamelijk. ‘Hoeveel gebroken ribben heeft hij?’

Nog voordat Mijke kan antwoorden stormt Janiek de gang in. Woedend kijkt ze Mijke aan. ‘Je hebt hem vermoord!’

Bibi slaat beschermend een arm om haar zusje, die nog harder gaat huilen. ‘Had dat beest dan ook niet...’

‘O ja, het ligt natuurlijk weer aan mij,’ roept Janiek met overslaande stem. ‘Maar zij...’ Ze wijst naar Mijke die nu helemaal tegen Bibi aan kruipt. ‘Zij keek niet uit haar doppen en plette Mickey tussen de deur.’

Ze kán ook niet goed zien, wil Bibi zeggen. Maar ze weet dat dit tegen dovemansoren gezegd is. Janiek weigert gewoon Mijke’s slechte ogen als een handicap te zien waar rekening mee gehouden moet worden.

‘Waar is Mickey nu?’

‘Binnen.’

‘In een kistje?’

Janiek kijkt haar vernietigend aan. Dan draait ze zich om en rent naar boven. Verbaasd kijkt Bibi haar na. Geen geschreeuw meer en ook geen gesjouw met een dode Mickey? Het wordt tijd dat ze haar jas uittrekt en binnen poolshoogte gaat nemen.

Ze zet Mijke, die gestopt is met huilen, op haar voeten en komt stijfjes overeind. Als dit geen spierpijn wordt...

‘Waar is-ie?’ vraagt ze zacht aan Mijke.

‘Daar.’ Mijke wijst naar de woonkamer. ‘En hij is niet dood.’

Nu snapt ze er helemaal niets meer van.

Ze duwt Mijke voor zich uit de woonkamer in waar Mickey – alsof er niets is gebeurd – rustig in zijn mandje naast de bank ligt. Hij doet een oog open en kijkt lui over de rand van de mand.

Stomverbaasd kijkt Bibi naar de poes. Er is niets aan hem te zien!

Ze wijst naar de mand en kijkt haar moeder vragend aan

Die haalt haar schouders op. ‘Ik weet ook niet wat Janiek de laatste tijd bezielt.’

Bibi gaat op de armleuning van de bank zitten. Mijke leunt direct weer tegen haar aan.

‘We zagen het allemaal gebeuren,’ vertelt haar vader. ‘Mijke gooide de deur achter zich dicht terwijl Mickey achter haar aan liep. Het had mij ook kunnen overkomen.’

‘En toen ging Janiek natuurlijk door het lint,’ snapt Bibi. Als Mijke tussen de deur had gezeten was er niets aan de hand geweest. Maar die kat! Soms snapt ze niets van haar zusje.

‘Maar jij,’ ze strijkt Mijke over haar blonde haar, ‘bent echt geen moordenaar. Misschien heb je Mickey een beetje pijn gedaan, maar verder is er niets aan de hand.’ Ze zet Mijke op de bank en loopt naar de gang. ‘Eten!’ gilt ze onderaan de trap naar boven.

Pas wanneer ze haar huiswerk af heeft en op haar laptop het interview voor *Nassau Nieuws* uitwerkt, schiet het haar weer te binnen. Meteen loopt ze naar Janieks kamer en geeft een roffel op haar deur. Geen reactie. Natuurlijk niet. De dame vindt zeker dat ze het recht heeft om nog urenlang chagrij-

nig te zijn. En dat allemaal om een moord die niet gepleegd is! Daar trapt ze dus niet in.

‘Hé,’ zegt ze als ze de deur opengooit en Janiek languit op haar bed ziet liggen met een bieboek voor haar neus.

‘Ik ben er niet en ik bied ook geen excuses aan.’

Natuurlijk niet. De hele maaltijd had Janiek gezanikt over Mickey en over Mijkes – in haar ogen – onvergeeflijke daad, totdat pap uitgevallen was en een excuus eiste. Daar wachten ze nog steeds op.

‘Ken jij iemand die Paul heet?’

‘Nee.’

‘Ook niet als je even nadenkt?’

Janiek kijkt over de rand van haar boek.

Contact. Bibi gaat op het voeteneind van Janieks bed zitten.

‘Bij jou in de klas misschien?’

Janiek schudt haar hoofd. ‘Nee, hoezo?’

‘Ik kreeg via Willemijn de groeten van hem.’

‘Leuk voor je.’ Janieks gezicht verdwijnt weer achter het boek.

‘Kun je niet eens wat gezelliger zijn?’ windt Bibi zich op.

‘Eerst al dat gedoe met Mickey...’

‘Ik ben een puber, weet je wel?’

‘*So what?*’

Janiek haalt haar schouders op.

Geërgerd loopt Bibi naar de deur. Wat zou ze die graag keihard dichtknallen! Het is dat Mijke in de kamer ernaast slaapt, maar anders...

‘Er vroeg wel iemand naar jou.’

Bibi draait zich op haar hakken om. ‘Wanneer?’

‘In de lunchpauze. Kort, dun en knap. Bedoel je die?’

Precies de beschrijving zoals Willemijn die gaf. ‘Wat wilde hij weten?’

‘Tot hoe laat je les had. Ik geloof dat ik tot het zesde uur heb gezegd.’

Ze had tot het achtste uur les en daarna vergadering.

‘Ken je hem?’

Janiek haalt weer haar schouders op. ‘Ik dacht het niet.’

‘Bedankt.’ Waarvoor weet ze eigenlijk zelf niet, maar er moet toch iemand zijn die Janiek manieren bijbrengt.

Terug op haar kamer staart ze uit het raam naar de donkere hemel waar vanavond geen sterretje te bekennen is. Naar buiten kijken is een geliefde bezigheid van haar. Een beetje staren, een beetje mijmeren. Of piekeren over een jongen waar ze de groeten van krijgt en die wil weten wanneer ze vrij is. Iemand die kennelijk weet dat Willemijn haar vriendin is en Janiek haar zusje. Vreemd. Hoe langer ze er over nadenkt, hoe vreemder ze het vindt. Nou ja, misschien ziet ze hem – of hij haar – morgen en is het raadsel opgelost.

Met haar laptop op schoot installeert ze zich even later op bed. Ze moet nog even doorwerken. Als ze het interview vanavond niet afmaakt en naar Mees mailt kan ze het wel vergeten want morgenmiddag is er weer orkestrepetitie. Dat betekent dat ze laat thuis is, en dat uitgerekend op een dag dat ze altijd veel huiswerk heeft. Waarom gaat ze nog steeds met het schoolorkest door terwijl ze er eigenlijk geen tijd voor heeft? Vorig jaar had ze zich al voorgenomen ermee te stoppen maar nog steeds gaat ze ernaartoe. Daar moet nu maar eens een eind aan komen. Met een zwarte stift schrijft ze: KAPPEN!!!! In haar agenda. De letters grijnzen haar aan, lachen haar uit. Met een klap slaat ze de agenda dicht.

‘Goed stuk,’ complimenteert Mees haar de volgende dag als ze elkaar tijdens de eerste pauze in de aula treffen. ‘Atiets gehoord van Monique?’ vraagt hij er direct achteraan. ‘Bedankt en nee.’ Bibi staart in haar agenda. KAPPEN!!!! Wanneer zal ze het zeggen: voor of na de repetitie? Ze moet in ieder geval niet met Willemijn overleggen, grote kans dat die het haar uit haar hoofd praat. Zoals ze het haar ook heeft aangepraat om mee te doen.

‘Hé!’ roept ze verontwaardigd als Mees zijn hand op haar agenda legt.

‘Ik vroeg je iets.’

‘Monique mág geen contact met ons opnemen. Hoe vaak moet ik je dat nog zeggen?’ En van die keer dat ze het wel deed, hoeft niemand te weten. Mág niemand weten.

Mees gooit met een klap zijn tas op tafel. ‘Er moet toch iemand zijn die weet hoe het met haar gaat?’

‘Dat zal wel, maar dat ben ik niet.’ Wauw, wat kan ze liegen! Zonder Mees aan te kijken ruimt ze haar agenda weer op. Na de repetitie, neemt ze zich voor.

‘Haar vader?’

‘Misschien, maar dat weet ik niet.’

‘Jullie praten er dus niet over. Dat doet mij denken aan een jaartje of zo geleden.’

Het duurt niet lang voordat het tot haar doordringt wat hij suggereert. Woedend kijkt ze hem aan. ‘Doe nu niet alsof het allemaal mijn schuld is, Mees Mateboer! Dat mijn familie lang gezwegen heeft over die echtscheiding van mijn oom en tante – jàren geleden – kun je mij niet aanrekenen.’

Mees haalt een hand door zijn haar. ‘Sorry, maar ik kan me er zo over opwinden!’

‘Over dat zwijgen? Alsof er in andere families nooit iets raars gebeurt!’

‘Nee, over Monique. Drie maanden geleden hebben we haar uit dat bordeel gehaald. Het klinkt misschien suf maar nog steeds droom ik erover. Dan zie ik haar weer voor mij zoals ze daar stond, in dat hok waar ze haar klanten ontving. Ze zag eruit als een...’ Weer harkt hij door zijn haar. ‘Ik kan er nog steeds niet bij dat juist háár dit is overkomen. Ze leek altijd zo sterk, zo zeker van zichzelf.’

Juist, zo had ze zelf ook over Monique gedacht. Sterk en vooral zeker van zichzelf, bij het arrogante af. Het tegendeel bleek waar te zijn.

‘Ik weet alleen dat ze bij mensen is die haar helpen om weer de oude Monique te worden.’ Zo had oom Douwe het haar verteld. Waar dat is en wie die mensen zijn weet ze niet. Mág ze niet weten. Minstens een jaar zal Monique op een schuiladres blijven, ver bij de rosse buurt en Emile, haar loverboy, vandaan.

‘De oude Monique?’ Mees kijkt haar aan alsof ze niet goed bij haar hoofd is. ‘Dat wordt ze nooit weer! En hij loopt vrij rond. Zul je zien dat Monique’s plaats direct is ingenomen door een ander meisje. Wéér eentje die hij heeft voorgelogen en nu kapotmaakt. Dat kan ik niet uitstaan!’

De zoemer gaat. Bibi pakt haar tas en staat op. ‘Denk je dat het mij koud laat?’

Tijdens Engels kan ze haar hoofd er niet bij houden, telkens weer dwalen haar gedachten af naar Monique. Oef, wat had ze een hekel aan haar! Oké, Monique wás vaak ook onuitstaanbaar. Maar zijzelf ook, moet ze toegeven. Niet één keer had ze de moeite genomen om Monique beter te leren ken-

nen. Om daar ook maar een klein beetje energie en tijd in te steken. En dat kwam heus niet alleen doordat ze op een vreemde manier te weten kwam dat Monique de dochter van oom Douwe is. Iets waar ze niets vanaf wist. Absoluut een absurd verhaal, maar daar was overheen te komen.

Het probleem was dat Monique bij hun in huis kwam én dat ze haar kamer moest delen. Ze wilde niet dat haar veilige, beschermde wereldje verstoord zou worden.

Had ze maar iets meer van mams karakter, dan was het een stuk draaglijker geweest. Maar nee, ze weigerde Monique toe te laten in hun huis. Weigerde haar een beetje ruimte te geven, weigerde geduld met haar te hebben. Niet iets om trots op te zijn.

Pas toen ze doorkreeg dat Monique goed in de problemen zat, kwam ze in actie en had ze zich op aanraden van Machiel in Monique verdiept. Had ze zelfs haar moeder opgezocht in de psychiatrische inrichting waar ze is opgenomen. Het was een afschuwelijke ervaring. Eentje die ze nog niet vergeten is. En daar moet ze nu weer naartoe? Nog maar even uitstellen.

Een diepe zucht van Willemijn, die met een rood hoofd haar boek bestudeert, doet haar opzij kijken. Grote kans dat Willemijn straks weer een klaagzang aanheft omdat het te moeilijk is. Daan – zoals gewoonlijk achter Willemijn – gebaart dat hij toe is aan koffie. Bibi tikt op haar horloge. Nog even geduld. Daan trekt een zuur gezicht.

Bibi kijkt weer voor zich en haalt een keer diep adem. Haar collegeblok is nog steeds blanco. Niet dat ze moeite heeft met Engels, ze is juist een talenmens. De exacte vakken, dat is een ander verhaal. Gelukkig is er het profiel Cultuur en Maatschappij waarbij je examen kunt doen in vier talen.

Ze trekt haar boek naar zich toe maar opnieuw dwalen haar gedachten af. Dit keer naar Mees die zich over de hele situ-

atie steeds meer opwindt. En hij heeft gelijk want het is ook onuitstaanbaar en absoluut niet eerlijk dat Monique minstens een jaar op een schuiladres moet verblijven terwijl Emile de Bruin – ze weten nota bene precies hoe hij heet! – vrij rond loopt in de stad. Nou ja, lopen? Het liefst rijdt hij in zijn zwarte Corvette om indruk te maken op meisjes. Om ze in te palmen en ze vervolgens in een bordeel op te sluiten. De zoemer gaat. Wát? Nu al kwart over elf? Ze heeft nog niets gedaan!

Met veel lawaai ruimt Willemijn haar spullen op. ‘Hoever ben jij gekomen?’

Met dromen een heel eind, maar dat zal Willemijn niet bedoelen.

‘Ik doe het thuis wel, we hoeven het toch pas de volgende keer in te leveren.’ Bibi stopt haar boek en collegeblok in haar tas, ritst haar etui dicht. ‘Wat heb jij hierna?’ vraagt ze aan Willemijn.

‘Biologie. En jij?’

Daan haakt zijn arm door die van Bibi. ‘Wij gaan gezellig naar Frans.’

‘Wat je gezellig noemt! Ik ben met Engels al blij wanneer ik een zesje haal.’ Willemijn stoot Bibi aan. ‘Hé, ben je er nog achtergekomen wie die Paul is?’

‘Het enige wat ik weet is dat hij gisteren ook aan Janiek gevraagd heeft hoe laat ik vrij was. Omdat ze niet wist dat we redactievergadering hadden heb ik hem gemist.’

‘Dat is nog eens pech hebben,’ vindt Willemijn. ‘Hij is écht ongelooflijk knap!’

‘Ja, dat weet ik nu wel.’ Bibi trekt haar arm los uit die van Daan en duwt Willemijn voor zich uit naar de deur. Als ze niet opschieten is de volgende klas er al, en komen ze zelf te laat.

‘Ik zie je straks wel weer,’ roept ze als ze ieder een kant op gaan.

Met Daan loopt ze snel naar het volgende lokaal. Frans. Leuke docent, leuk vak. Wel echt een taal voor liefhebbers. En dat is ze. Wie weet wordt ze later – véél later – buitenlandverslaggever. Of iets anders wat te maken heeft met journalistiek. In ieder geval iets met schrijven en talen.

Nog net voordat de deur gesloten wordt glippen ze het lokaal binnen. Jak, er zit iemand op ‘haar’ plek bij het raam.

Daan trekt haar naar de zijkant van het klaslokaal, ver bij het raam vandaan, waar nog twee plaatsen vrij zijn. Dat moet dan maar.

‘Ga je nog even mee naar buiten?’ vraagt Bibi zodra ze in de lunchpauze haar boterhammen op heeft.

‘Waarom?’ vraagt Willemijn met haar mond nog vol.

‘Frisse lucht.’ Bibi wappert met haar hand alsof het in de aula een graad of dertig is. Willemijn kijkt bedenkelijk. ‘En als het gaat regenen?’

Bibi staat op en veegt met haar hand de broodkruimels van de tafel op de grond. ‘Dan smelt je.’

‘Mmm,’ mompelt Willemijn terwijl ze langs haar heupen strijkt. ‘Als het hier vanaf gaat, ga ik met je mee.’

‘Denk het maar niet. Bovendien vriest het, dus van regen zul je echt geen last hebben. Hooguit een beetje sneeuw.’

Achter elkaar lopen ze door de overvolle aula naar de buitendeur. ‘Zin in een zaterdagbaantje?’ vraagt Bibi zodra ze buiten zijn.

‘Samen met jou in de schoenenwinkel? Altijd!’ Willemijn trekt Bibi mee naar de overkapping van de fietsenstalling waar het minder guur is. ‘Moet ik weer een keer invallen voor mevrouw Damhof?’

‘Ja en nee. Ze is er een maand geleden definitief mee gestopt

omdat ze te veel last van haar knieën heeft. Het is dus een vaste zaterdagbaan. Maar oom Douwe vond het niet nodig om iemand voor haar in de plaats aan te nemen. Gelukkig heb ik hem kunnen ompraten want het is daar echt onwijs druk op zaterdag. Ik ben zelfs te moe om 's avonds nog naar club te gaan.' Ze grinnikt als ze eraan terugdenkt hoe ze geoeffend had om dit zo ernstig mogelijk over te brengen. Natuurlijk is ze aan het eind van de middag moe van het heen en weer lopen tussen de winkel en het magazijn. Maar het is ook leuk werk. Vooral als ze mag helpen om een paar leuke en goed passende schoenen voor kinderen uit te zoeken. Maar dat het haar geestelijke ontwikkeling in de weg zou staan... zoals ze het genoemd had...

Willemijn giert het uit van het lachen. 'En daar trapte hij in?' 'Helemaal. Hij heeft beloofd nog deze week een kaartje op de etalageruit te plakken.'

'Een kaartje op een etalageruit?' vraagt Mees die erbij komt staan.

Willemijn wijst met haar vinger naar Bibi. 'Haar oom Douwe is op zoek naar een verkoopster.'

'Fulltime?' vraagt Mees aan Bibi terwijl hij een kauwgumpje in zijn mond steekt.

'Alleen voor de zaterdag en voor koopavonden in drukke periodes.' Jammer dat ze zelf niet op koopavond werkt. Mág werken! Vioolles – bijna heilig verklaard door haar moeder – is daar de oorzaak van. Ze kan op de muziekschool best vragen of ze op een andere avond dan de vrijdagavond kan komen. Maar nee, het kwam er thuis niet door omdat anders haar huiswerk er onder zou lijden. Ook dat ze er eigenlijk een poosje mee wil stoppen was niet bespreekbaar. Hetzelfde verhaal met het schoolorkest. Straks, dan zet ze daar in ieder geval een punt achter. Wat mam er ook van vindt! 'Nu al?' moppert Willemijn als de zoemer gaat en ze weer

naar binnen moeten. Bibi pakt haar tas en steekt een arm door die van Willemijn.

Opeens blijft Willemijn staan. 'Daar is-ie weer!' Ze wijst naar het hek waar aan de buitenkant een jongen nonchalant tegenaan leunt. Niet erg groot, slank en ja... Hij is knap. Dat moet Bibi toegeven. Maar ze kent hem niet, heeft hem zelfs nog nooit gezien.